Experiment Haiti: Co se stane, když bílým chybí domobrana, černí uzurpují moc a pokusí se vládnout

- CZ24 News | 11. července 2020

V posledních týdnech zní, v souvislosti s hnutím Black lives matter, všechna hlavní světová media jedním hlasem. Za veškerou bídu černých obyvatel USA i Evropy, za jejich nízké společenské uplatnění a neodpovídající sociální status můžou bílí. Ti hnusní, bílí, většinoví rasisté, kteří barevným chudákům brání ve vzdělání, sociálním vzestupu a zlovolně před nimi uzamykají prestižní pozice…

Na druhé straně pak existuje nezanedbatelná část společnosti, která se domnívá, že za špatnou sociální situací černých stojí vrozené vlastnosti tohoto etnika, nebo chcete-li postaru, rasy. Že skutečnou příčinou není útlak, ale geneticky daný vztah k práci, vzdělání, k budoucnosti, ke způsobu nabývání majetku, jakož i temperament a inteligence. Takto smýšlející část společnosti ovšem nemá naprosto žádný přístup do hlavních medií…

Jak zjistit, kde je pravda? V přírodních vědách se takový spor řeší experimentem. Část pokusných objektů se vystaví novým, změněným podmínkám, část je ponechána jako kontrolní skupina. Po čase se výsledky obou skupin porovnají. To je samozřejmě v případě lidských populací eticky nepřípustné. Nikdo by něco takového nepovolil. Ale naštěstí historie, která se na povolení neptá, už takovýto pokus provedla za nás.

V Karibiku existuje ostrov, a na něm dva státy – Haiti a Dominikánská republika. Ten ostrov objevil už Kryštof Kolumbus při své první plavbě do Ameriky a nazval jej La Isla Española (tedy španělský ostrov), což se později zkomolilo na Hispaniola. Španělské království jej léta intenzivně expoatovalo, ovšem v jeho západní části se časem začali usazovat i francouzští kolonizátoři, a tak byl v roce 1697, na základě dohody v Ryjswijku, rozdělen mezi Francii a Španělsko.

Na obou částech ostrova, Francouzské i Španělské se hojně využívalo otrocké práce dovezených Afričanů. Ti se sice z času na čas bouřil, individuálně i skupinově utíkali z plantáží do pralesů… ale situace byla v zásadě zvládnutelná. Zvrat nastal až s tak zvanou Velkou francouzskou revolucí. Koloniální pán západní části ostrova, dnešního Haiti, měl najednou dost starostí sám se sebou a navíc ideály „volnosti, rovnosti a bratrství" dosáhly až do kolonie a způsobily, že se rozhodla odtrhnout a osamostatnit. Napoleon Bonaparte se sice pokusil získat Haiti pro Francii zpět silou, ale neuspěl.

1. ledna 1804, po vítězné válce s Francií, vyhlásilo Haiti nezávislost. Jeho vládcem se stal černý generál haitských vojsk, Jean-Jacques Dessalines, který se prohlásil za „generálního guvernéra". A už 22. února 1804 vydal svůj proslulý dekret, nařizující vyvraždění všech bělochů. Zdůvodnění bylo prakticky totožné, s jakým přichází BLM dnes: útlak, nespravedlivé bohatství…

Bílí muži byli zmasakrováni vzápětí. Dalo by se říci, že s nadšením. Ovšem s bílými ženami to, alespoň z počátku, poněkud drhlo. Velká část jich byla znásilněna, proměněna v sexuální otrokyně, nebo násilím přinucena k „sňatkům" s černými. Vcelku pochopitelně, neboť sexuální preference bílých (a obecně alespoň světlejších partnerek), byla u černých mužů už mnohokrát (nekorektně) prokázána. Ovšem Jean-Jacques Dessalines byl člověk zásadový. Osobně začal objíždět města ve své

zemi a při těchto inspekčních cestách dohlížel na důsledné zlikvidování všech bělošek v místě, a to až do poslední. Následovalo vyvraždění i velké části míšenců…

Východní, španělská část ostrova Hispaniola, byla podobných radovánek ušetřena. V roce 1812 ustála povstání černých otroků, kteří se chtěli připojit k vedlejší Haiti a přes nejrůznější násilné peripetie si ponechala původní, smíšené složení obyvatelstva.

A teď se přenesme o 200 let dál a podívejme se na dnešní podobu obou států. V jednom z nich, Haiti, došlo k úplné a natolik důsledné etnické čistce, že je tamější obyvatelstvo do dneška prakticky homogenní – jeho populace je z 95% černá. Vedle, v Dominikánské republice, tvoří 70,4% obyvatelstva míšenci, 15,8% černí a je tu i přes 13% bílých.

Jak se to v praxi projevuje? Nejvýrazněji asi v HDP na hlavu. V seznamu zemí, seřazených podle tohoto kritéria, zaujímá Dominikánská republika 86. místo, Haiti se choulí u chvostu, na pozici 176. Ze 196 hodnocených zemí světa.

Podobné je to i v žebříčku HDI. Jedná se o tak zvaný index lidského rozvoje, který používá OSN k porovnání kvality života v jednotlivých zemích. Vychází při tom z údajů o chudobě, gramotnosti, vzdělání, střední délce života, z porodnosti a dalších faktorů. Dominikánská republika tu obsadila 101 příčku, Haiti 163. Pro zajímavost, Česko je na solidním 27 místě.

Obdobným nástrojem je i Index QHC (Quality of human conditions – kvalita životních podmínek). U jednotlivých zemí se vypočítává z parity kupní síly, gramotnosti, úrovně terciární školní docházky, střední délky života a úrovně demokratizace) (Index demokratizace Tatu Vanhanena). Pro Dominikánskou republiku byl stanoven na hodnotu 46,8, pro Haiti v sotva poloviční výši 20,4…

Možnou příčinu tak rozdílných výsledků dvou států na jednom ostrově začneme tušit při nahlédnutí do dalšího seznamu. Do seznamu států, seřazených podle průměrného IQ obyvatelstva. (zde). Ve smíšené Dominikánské republice tento průměr činí 84, v homogenní Haiti „pěkných" 72.

Takže tu máme dva státy. Na jednom izolovaném ostrově. Ve stejných přírodních podmínkách, se stejným podnebím, nerostnými zdroji… S úplně stejnými možnostmi. Liší se pouze složením obyvatelstva. Ovšem jejich výsledky jsou na první pohled odlišné, v některých oblastech i dost výrazně. Což vede logicky k jednomu jedinému, i když dnes nekorektnímu závěru – že ony výsledky musí nějak souviset s tím jediným faktorem, kterým se oba státy liší. Se složením obyvatelstva.

Tento závěr potvrzují i indicie a pozorování z jiných částí světa. Tak třeba taková Jihoafrická republika. Stát, který (za rasistického bělošského apartheidu) vytvářel přes 25% HDP, celé Afriky, stát schopný zkonstruovat a vyrábět vlastní jaderné zbraně, se po předání politické moci černým začal propadat do bídy a chaosu. HDI státu vytrvale klesá, zemí se šíří epidemie vražd bílých farmářů a stát, dříve aspirující na přijetí mezi jaderné velmoci nyní trápí každodenní výpadky elektrického proudu. Bílým je zabavován majetek, ale blahobyt se stále nedostavuje. Jediné, co je tu na vzestupu, je korupce. Například v r. 2017 se prolátlo, že lidé z vedení vládnoucího černošského ANC zpronevěřili okolo 350 niliard.…

Anebo vedlejší Zimbabve. Když ještě bývala koloniální Rhodesií, aspirovala na pozici obilnice Afriky. Po získání nezávislosti však následovalo revoluční, státem podporované vyhnání bílých farmářů a obecně zabavení veškerého dostupného majetku bílých. Blahobyt se však, kupodivu nedostavil. Naopak. Následoval hladomor a hyperinflace v nepřekonatelné výši 11,2 milionu % ročně…

Ale vraťme se zpět k „experimentu Haiti". Na něm se, v přímo ideálních, laboratorních

podmínkách ukázalo, jestli za chudobu, nízké společenské uplatnění a celkovou deprivaci barevných mohou zlí bílí lidé, jak tvrdí BLM, anebo zda je spíše způsobena vrozenými, genetickými disposicemi černých lidí, aniž bychom je tu museli blíže zkoumat a specifikovat.

Tato, na první pohled jasná odpověď, však vzbuzuje další otázky. Jestliže tak názorně, polopaticky vidíme, a to na více místech světa, neúprosný, zákonitý postup, jak dopadají „smíšené" společnosti – od zprvu nevýznamné menšiny, k namnožení, přečíslení, získání politické moci, až k ekonomické a časem fyzické likvidaci původní, bílé většiny, tak proč? Proč politické elity Západu tak tvrdě a umanutě trvají na dovozu co největšího počtu Afričanů a na jejich rozmístění ve všech „bílých" státech? Přestože už dávno musí vědět, že k ekonomickému pozvednutí země jsou naprosto nepoužitelní. Ba naopak, že tu platí nepřímá úměra – čím více „jich" ve státě je, tím větší má potíže.

O copak tu asi jde, že vyvíjejí takové úsilí, aby je přes odpor natlačili i k nám?

LUBOMÍR VYLÍČIL